

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně **JUDr. I. K.**, zastoupené JUDr. Martinem Korbařem, advokátem Společné advokátní kanceláře Korbař, Pokorný a spol. se sídlem Lublaňská 507/8, 120 00 Praha 2, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Národní 16, 110 00 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. září 2011, sp. zn. 31/08,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně byla advokátkou zapsanou v seznamu advokátů pod ev. č. 8683; žalovaná napadeným rozhodnutím vyškrtla žalobkyni ze seznamu advokátů podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 85/1996 Sb. o advokacii. Svůj krok odůvodnila odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze, který žalobkyni pravomocně odsoudil za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 trestního zákona (č. 40/2009 Sb.). Krajský soud shledal žalobkyni vinnou tím, že dne 28. srpna 2008 v Berouně v prostorách pobočky ČSOB, a. s., při jednání se zástupci banky požadovala vyplacení částky 4 670 000 Kč s tím, že jde o finanční prostředky umístěné v bezpečnostní schránce č. 9, kterou měla pronajatou od uvedeného finančního ústavu. Takto jednala s vědomím, že se finanční prostředky v této výši v bezpečnostní schránce nenacházejí, a využila přitom skutečnosti, že banka dříve umožnila přístup do bezpečnostní schránky jejímu manželovi, s nímž se žalobkyně v té době rozváděla a jenž k vybrání peněz již nebyl oprávněn. Banka požadované peníze nevydala, skutek tedy zůstal ve stadiu pokusu.

Žalobkyně má za to, že rozhodnutí žalované je nezákonné, a podanou žalobou se domáhá jeho zrušení. Nepopírá, že byla pravomocně odsouzena za úmyslný trestný čin, ale připomíná, že tento čin nespáchala v souvislosti s výkonem advokacie.

Dále namítá, že žalovaná měla posoudit, zda její jednání ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie [ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii]. Takové posouzení v rozhodnutí chybí, stejně jako podrobnější vysvětlení, v čem konkrétně toto ohrožení spočívá. Žalovaná se případem nijak nezabývala ani ze skutkového hlediska a spokojila se s faktem, že žalobkyně byla odsouzena za úmyslný trestný čin; z těchto důvodů je třeba rozhodnutí považovat za neúplné a nepřezkoumatelné.

Žalobkyně rovněž uvádí, že z průběhu trestního řízení vyplývá, že na věc nepanoval jednotný názor a případ se řešil dlouhodobě. Opakuje, že z její strany se jednalo o omyl a vlivem nastalé situace uvedla mylnou částku, aniž se chtěla jakkoliv obohatit.

Žalobkyně uzavírá, že s ohledem na značnou časovou prodlevu (mezi spácháním trestného činu a vydáním napadeného rozhodnutí) nemůže obstát argument žalované, že ohrozila důvěru v řádný výkon advokacie. Jestliže žalovaná zastává takový názor, měla žalobkyni pozastavit výkon advokacie již během trestního řízení, neboť zákon o advokacii takové řešení předpokládá a umožňuje. Pokud žalovaná nepovažovala tento postup za nutný bezprostředně po zahájení trestního stíhání, a čin žalobkyně tedy podle jejího názoru neohrožoval důvěru v řádný výkon advokacie, tím spíše jednání žalobkyně neohrožuje důvěru po třech letech od takového jednání.

V podání ze dne 22. ledna 2013 žalobkyně dodala, že se na ni vztahuje amnestie prezidenta republiky ze dne 1. ledna 2013, a hledí se tedy na ni, jako by nebyla odsouzena.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a námitky žalobkyně shledala nedůvodnými. Opakuje, že jí podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii nepřísluší posuzovat rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení a pravomocný rozsudek soudu o vině je pro ni závazný. Správní uvážení se tedy zužuje výhradně na posouzení, zda trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. V napadeném rozhodnutí žalovaná popsala trestný čin žalobkyně jak odkazem na zákonné ustanovení, tak i slovně a uvedla, z jakých důvodů právě tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Přitom vzala v úvahu, že skutek zůstal ve stadiu pokusu a nebyl spáchán v souvislosti s výkonem advokacie; stejně tak ale přihlédla ke značné výši částky, která měla být vylákána.

Žalovaná odkazuje na povinnosti advokátů vyplývající z § 17 zákona o advokacii a čl. 4 odst. 1 usnesení ČAK č. 1/1997 Věstníku (etický kodex) a shrnuje, že advokát, který se snaží podvodným jednáním obohatit o takto vysokou částku (a za tento čin je nadto odsouzen v trestním řízení), se nechová poctivě, čestně a slušně. Nesplňuje tak očekávání, jež jsou kladena na advokáty, a ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie.

Poukaz na časovou prodlevu rovněž není případný. Podle § 9 odst. 2 zákona o advokacii může Komora pozastavit výkon advokacie, bylo-li proti advokátovi zahájeno trestní stíhání. Naopak podle § 8 odst. 1 písm. c) téhož zákona Komora vyškrtne advokáta, pokud byl pravomocně odsouzen za trestný čin. V prvním případě Komora může advokáta vyškrtnout, v druhém pak musí. V období před vynesením pravomocného rozsudku žalovaná vycházela mj. z principu presumpce nevinny a tento postup jí následně nelze klást k tíži.

Žaloba není důvodná.

Podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii „ze seznamu advokátů vyškrtne Komora toho, kdo byl pravomocně odsouzen za jiný úmyslný trestný čin, než je uveden v písmenu b), nebo kdo byl za trestný čin uvedený v písmenu b) odsouzen k jinému trestu než nepodmíněnému trestu odnětí svobody, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie“.

V případě, že byl advokát pravomocně odsouzen za jiný úmyslný trestný čin, než je uveden v písmenu b) (tzn. nespáchal ho v souvislosti s výkonem advokacie), je vedle pravomocného trestního rozsudku dalším předpokladem pro jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů skutečnost, že tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Aby mohla žalovaná advokáta vyškrtnout, musí být současně splněny obě uvedené podmínky.

Co se týče první podmínky, soud odkazuje na § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, (podle něhož byla žalovaná v souladu § 55 odst. 1 zákona o advokacii v řízení povinna postupovat). Toto ustanovení žalované výslovně zakazuje učinit si úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Žalovaná měla povinnost bez dalšího vycházet z příslušných rozhodnutí soudů vydaných v trestních věcech žalobkyně. Ani soudu ve správním soudnictví nepřísluší posuzovat okolnosti spáchání trestného činu, neboť i soud ve správním soudnictví je podle § 52 odst. 2 s. ř. s. vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Proto jsou irelevantní námitky žalobkyně, v nichž poukazuje na průtahy v trestním řízení, na důvody spáchání činu, stejně jako na skutečnost, že se žalovaná případem skutkově nijak nezabývala. Pro rozhodování žalované o vyškrtnutí ze seznamu advokátů bylo podstatné výhradně to, že žalobkyně byla v minulosti odsouzena za úmyslný trestný čin (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. listopadu 2009, čj. 3 Ads 123/2009-90).

Ohledně druhé podmínky Nejvyšší správní soud judikoval již v rozsudku ze dne 13. února 2007, čj. 4 As 7/2006-73, že „ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie, jako jedna z podmínek pro vyškrtnutí advokáta ze seznamu advokátů vedeného Českou advokátní komorou z důvodu podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, musí být vyvoláno konkrétní trestnou činností tohoto advokáta, za kterou byl pravomocně odsouzen. Splnění této podmínky musí být v rozhodnutí o vyškrtnutí ze seznamu advokátů řádně odůvodněno“.

Zákon o advokacii ve svém § 8 odst. 1 písm. c) obsahuje neurčitý právní pojem „důvěra v řádný výkon advokacie“. Tento pojem zákon o advokacii ani jiný předpis nedefinuje a je věcí úvahy orgánu, kterému zákon svěřil pravomoc k rozhodnutí, zda advokát svým jednáním tento pojem naplnil či nikoliv. Zákon nepožaduje, aby advokát důvěru prokazatelně pozbyl (tzn. žalovaná nemá povinnost dokazovat konkrétní případy, které svědčí o ztrátě důvěry v daného advokáta); postačí, je-li tu reálná možnost ohrožení důvěry ve výkon advokacie obecně, tj. ve vztahu k celému stavu. Uvedené slovní spojení se tak svým obsahem blíží jakési ochraně dobré pověsti členů advokátní komory, resp. profesního stavu. Nelze totiž odhlédnout od toho, že trestný čin spáchaný jedním advokátem může u řady klientů jiných advokátů vyvolat obavu, že se podobného činu může dopustit i jejich zástupce. Správní orgán povoláný k rozhodnutí podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii je tedy povinen jej vyložit a odůvodnit, je-li taková podmínka v rozhodované věci naplněna. Jde o správní uvážení, které soud přezkoumává podle § 78 odst. 1 s. ř. s. toliko v tom směru, zda nepřekročilo zákonem stanovené meze pro toto uvážení nebo je nezneužilo, tedy zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy

takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, soud nemůže z těchto skutečností vyvozovat jiný, opačný závěr (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. listopadu 2009, čj. 4 Ads 126/2009-97).

Žalovaná odůvodnila své rozhodnutí o vyškrtnutí žalobkyně ze seznamu advokátů tím, že jednání žalobkyně, které bylo pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Praze kvalifikováno jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 trestního zákona, ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie, neboť ohrožení důvěry je nutné posuzovat s ohledem na očekávání ze strany veřejnosti, klientů, soudů a jiných orgánů, jak bude advokát při výkonu advokacie, ale i v běžném životě postupovat. Tato očekávání se opírají o práva a povinnosti advokátů stanovená právními a stavovskými předpisy. Podle § 17 zákona o advokacii *„postupuje advokát při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže“*. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis. V této souvislosti žalovaná poukazuje na čl. 4 odst. 1 usnesení ČAK č. 1/1997 Věstníku (etický kodex), podle něhož je *„advokát povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu“*. Žalovaná uvádí, že advokát, který se snaží podvodným jednáním obohatit a je za to dokonce odsouzen v trestním řízení, se nechová poctivě, čestně a slušně. Nesplňuje tak příslušná očekávání a jeho chování ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. *„Advokáti při výkonu advokacie přijímají peněžní prostředky od klientů a pro klienty, přičemž svěřit takové prostředky advokátovi odsouzenému pro podvod každý bude jistě vážit.“*

Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaná v rozhodnutí uvedla, proč jednání žalobkyně ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie a při své úvaze se přidržela citovaných právních předpisů. Proto soud přes stručnost odůvodnění uzavřel, že žalovaná při svém rozhodování neporušila zásady správního uvážení.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, jíž se dovolává časové prodlevy mezi spácháním činu a rozhodnutím o vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Podle § 9 odst. 2 zákona o advokacii *„Komora může pozastavit advokátovi výkon advokacie, byla-li na něho v trestním řízení podána obžaloba..., anebo bylo-li proti němu pro takový trestný čin zahájeno trestní stíhání a skutečnosti nasvědčující tomu, že byl takový trestný čin spáchán, ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem...“*. Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že žalovaná v případě splnění zákonných podmínek má možnost pozastavit advokátovi výkon advokacie. Nejedná se ovšem o povinnost a žalovaná se ze své volby nemusí zpětně zodpovídat, zvláště když rozhodla ve prospěch žalobkyně; nadto tato skutečnost nic nemění na hodnocení postupu žalované podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii, který soud shledal souladným se zákonem.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. června 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková